

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศิลปกรรมได้ชื่อว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์เพื่อแสดงให้เห็นถึงรูปแบบ เนื้อหา และคุณค่าของศิลปกรรมที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น ศิลปกรรมนี้เป็นที่ยอมรับกันในหมู่มนุษย์ทั่วทั้งปวงว่าจำเป็นแก่การดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับปัจจัยพื้นฐาน 4 ประการในการดำรงชีวิต และถ้ามนุษย์ขาดซึ่งความคิดสร้างสรรค์ศิลปกรรม มนุษย์ทั้งหลายก็ไม่สามารถพัฒนาตนเอง และสังคมให้ก้าวหน้าได้จนกระทั่งปรากฏให้เห็นในปัจจุบันนี้ ศิลปกรรมทำให้เกิดความยินดี ความพึงพอใจ ชื่นชม ความหวัง ความภาคภูมิใจ และความเชื่อมั่น (จุลทัศน์ พยาฆรานนท์ 2522: 51)

ดังพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ปรากฏอยู่ในบทเสภาเรื่อง สามัคคีเสวก ความตอนหนึ่งขอัญเชิญมาแสดง ณ ที่นี้ว่า

ศิลปกรรมนำใจให้สร้างโลก
ช่วยบันเทาทุกข์ในโลกให้เหือดหาย
จำเรณูตาพาใจให้สบาย
อีกร่างกายก็จะพลอยสุขสร่าง
แม่ผู้ใดไม่นิยมชมสิ่งงาม
เมื่อถึงยามเศร้าอรานาสงสาร
เพราะขาดเครื่องระงับดับรำคาญ
โอสถใดจะสมานซึ่งดวงใจ
เพราะการช่างนี้สำคัญอันวิเศษ
ทุกประเทศศานานาทั้งน้อยใหญ่
จึงยกย่องศิลปกรรมนั้นทั่วไป
ศรีวิไลวิลาสดีเป็นศรีเมือง

ศิลปกรรมกับมนุษย์จะอาศัยเกี่ยวข้องกันมาไม่น้อยเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษา
อบรม แต่อย่างน้อยที่สุดศิลปกรรมเกิดขึ้นตามความเจริญก้าวหน้าของสังคมมนุษย์ ฉะนั้นผู้ที่
ได้รับการอบรมมาดี หรือมีจิตใจปรกติยอมไม่แสดงออกในทางทำลาย หยาบกระด้าง การ
ให้การศึกษาทางด้านศิลปะจึงนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง กระทรวงศึกษาธิการเล็ง
เห็นว่าศิลปกรรมเป็นส่วนสำคัญของสังคม เป็นรากฐานทางด้านวัฒนธรรม และช่วยสร้างสรรค์
และพัฒนาประเทศชาติ จึงได้บรรจุวิชาศิลปะ เข้าไว้ในหลักสูตรทุกระดับ เรียกว่า "วิชาศิลปะ
ศึกษา" (ธนู แสงศักดิ์ 2521: 15)

ในวงการศิลปะศึกษาของประเทศไทย นักการศึกษาทางด้านศิลปะศึกษาได้ให้
ความสำคัญต่อวิชาศิลปะศึกษาในหลายด้าน เช่น วิรัตน์ พิชญ์ไพฑูริย์ (อ้างใน สมิต
คุณานุกร 2520: 16) ผู้ก่อตั้งภาควิชาศิลปะศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้กล่าวไว้ว่า "ศิลปะศึกษาเป็นวิชาสร้างเสริมให้เด็กได้มีพฤติกรรมอันดีงามด้านศิลปะ
ศิลปะศึกษาจึงเป็นวิชาสามัญที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาในด้านต่าง ๆ โดยให้เด็กได้ทำ
กิจกรรม มีโอกาสสร้างสรรค์ แก้ปัญหา และได้สัมผัสกับสภาพความเป็นจริง เพื่อเด็ก
จะได้มีประสบการณ์ในด้านสุนทรีย์ภาพและการสร้างสรรค์ การสร้างสรรค์และเทคนิค
ของการทำงานจะเป็นการช่วยให้เด็กได้เจริญในด้านอารมณ์ สังคม สติปัญญา และความ
คล่องแคล่วในการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้สัมพันธ์กับความคิดและการแสดงออก
ฉะนั้นศิลปะศึกษาจึงมีความหมายต่อการศึกษามาก"

และ กอ สวัสดิพานิชย์ (2519: 18-24) ได้กล่าวถึงศิลปะศึกษาวามี
บทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ และพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ 5 ประการ คือ

1. ศิลปะศึกษาช่วยรักษาวัฒนธรรมของชาติ ทำให้เกิดลักษณะประจำชาติ เพราะ
เป็นส่วนหนึ่งของวิชาการที่ระบบการศึกษานำมาถ่ายทอดวัฒนธรรมที่สำคัญ ๆ ไว้แก่อนุชน
รุ่นหลัง เป็นส่วนสำคัญที่สร้างวิญญาณแก่สังคมซึ่งคนในชาตินั้นควรจะมีใจ
2. ศิลปะศึกษา ช่วยทำให้เกิดความมั่นคงของชาติได้ การยึดถือวัฒนธรรมไทย
เป็นการทำให้คนไทยรวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน อยู่รวมกันโดยใช้วัฒนธรรมชนิดเดียวกัน

3. ศิลปศึกษา ช่วยฝึกให้เยาวชนของชาติเกิดความคิดริเริ่ม เพราะลักษณะวิชา ทำให้เด็กแสดงออกได้เต็มที่มากกว่าวิชาอื่น ๆ อันจะเป็นทางนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมต่อไป

4. ศิลปศึกษา สามารถนำไปประกอบอาชีพได้อย่างมั่นคงทัดเทียมกับคนที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ

5. ศิลปศึกษา มีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจโดยตรง นับตั้งแต่การผลิตสินค้า ที่ต้องอาศัยการออกแบบให้สวยงามและใช้ประโยชน์ได้ ตลอดจนการออกแบบในผลิตภัณฑ์ ทางด้านอุตสาหกรรมต่าง ๆ การโฆษณาสินค้าซึ่งสามารถโน้มน้าวใจผู้ซื้อได้ เป็นต้น

จะเห็นว่าวิชาศิลปศึกษามีคุณค่าต่อพัฒนาการของผู้เรียนในทุกด้านและมีคุณค่าต่อการพัฒนาประเทศ ที่มีค่าควรแก่ศึกษาเป็นอย่างยิ่งวิชาหนึ่ง ทั้งนี้วิชาศิลปศึกษา จะบรรลุจุดมุ่งหมายได้เพียงไรจะต้องขึ้นอยู่กับหลักสูตรซึ่งเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษ เพราะวาทหลักสูตรเป็นหัวใจของการเรียนการสอน ความสำเร็จของการศึกษาขึ้นอยู่กับหลักสูตรเป็นหลักสำคัญ เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดว่าผู้เรียนจะเรียนอะไร เพื่ออะไร (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ 2521: 42) นั่นคือประสบการณ์ทั้งมวลที่นักเรียนพึงได้รับภายใต้การกระทำของครูหรือโรงเรียน เพื่อมุ่งหวังที่จะให้เกิดความเจริญงอกงามในด้านต่าง ๆ แก่ผู้เรียนคือ ทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์และสังคม (พนัส ทัศนาคินทร์ 2521: 124)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 เป็นหลักสูตรที่สนองต่อหลักการของการจัดการมัธยมศึกษา ที่ถือว่าเป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งวิชาการและวิชาชีพที่เหมาะสมกับวัย ความต้องการ ความสนใจและความถนัด เพื่อให้แต่ละบุคคลเข้าใจ และรู้จักเลือกอาชีพที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นฉบับดังกล่าวนี้จึงมีโครงสร้างที่ประกอบด้วยกลุ่มวิชาต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งส่วนที่เป็นวิชาบังคับและวิชาเลือก

ส่วนที่เป็นวิชาบังคับถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ทุกคนต้องเรียนนั้นมิใช่จุดประสงค์เพื่อที่จะสร้างเสริมความรู้ ทักษะและคุณสมบัติบางประการรวมกันที่ถือว่าจำเป็นสำหรับความเป็น

พลเมืองดี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความมั่นคงและปลอดภัยของประเทศชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ส่วนที่เป็นวิชาเลือก ซึ่งจะมีอยู่ประมาณ 1 ใน 3 ของวิชาทั้งหมด จะเป็นส่วนที่ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัดความสามารถและความสนใจ ทั้งนี้เพราะถือว่าหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 นี้ เป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง ผู้ที่จบหลักสูตรนี้แล้วจะสามารถดำรงชีวิตเป็นพลเมืองดีของสังคมไทยและประกอบอาชีพเลี้ยงชีวิตได้ตามสมควร โครงสร้างของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จึงประกอบด้วยกลุ่มวิชาต่าง ๆ 5 กลุ่ม คือ กลุ่มภาษา กลุ่มวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มสังคมศึกษา กลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ และกลุ่มการงานและอาชีพ (วิชาการ, กรม 2520: 3)

วิชาศิลปศึกษาเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ โดยกำหนดให้รายวิชาทัศนศิลปศึกษา เป็นวิชาบังคับ ในชั้น ม.1 และ ม.2 ดังนี้

ตารางที่ 1 แผนการเรียนวิชาศิลปศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
(วิชาการ, กรม: 2520)

วิชาบังคับ

ภาค ชั้น	ภาค 1			ภาค 2		
	รหัส	วิชา	คาบ/หน่วยกิต	รหัส	วิชา	คาบ/หน่วยกิต
ม.1	ศ 101	ทัศนศิลปศึกษา	1/0.5	ศ 102	ทัศนศิลปศึกษา	1/0.5
ม.2	ศ 205	ทัศนศิลปศึกษา	1/0.5	ศ 206	ทัศนศิลปศึกษา	1/0.5

ข้อกำหนดในการจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้กำหนดไว้ข้อหนึ่งว่า ผู้เรียนจะต้องได้หน่วยการเรียนไม่ต่ำกว่า 85 หน่วยการเรียน โดยเรียนวิชาบังคับ และวิชาเลือกตามโครงสร้างของหลักสูตร และจะต้องผ่านวิชาบังคับภาษาไทย และสังคมศึกษา จึงจะถือว่าจบหลักสูตร (วิชาการ, กรม 2520: 5)

จะเห็นได้ว่า รายวิชาทัศนศิลป์ศึกษาก็เป็นวิชาหนึ่งซึ่งสำคัญต่อการจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้เรียน เมื่อเป็นเช่นนี้หลักสูตรวิชาศิลปศึกษา รายวิชาทัศนศิลป์ศึกษา จึงเป็นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรทั้งหลายควรจะทำให้มีความสำคัญและเอาใจใส่เป็นพิเศษ ในการที่จะช่วยกันพัฒนาหรือปรับปรุงหลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์อยู่ตลอดเวลา รายวิชาทัศนศิลป์ศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 นั้น หลังจากที่ได้กำหนดจุดประสงค์ โครงสร้าง จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาและเนื้อหา รายวิชาแล้ว ได้นำหลักสูตรมาใช้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลา 9 ปีแล้ว ปรากฏว่าประสบปัญหาต่าง ๆ พอสรุปโดยสังเขปได้ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน ครูศิลปศึกษาไม่พยายามปรับวิธีสอนตามแนวทางของหลักสูตรที่ท่องอาศัยความเอาใจใส่ของครูและกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียน และครูผู้สอนไม่มีพื้นฐานความรู้ตรงตามสาขาวิชา

2. ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารโรงเรียน คุณภาพและคุณลักษณะของครูศิลปศึกษา ทำให้ผู้บริหารเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อครูศิลปศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนจึงไม่ให้ความสำคัญแก่วิชาศิลปศึกษาเท่าที่ควร

3. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตรศิลปศึกษาไม่ต่อเนื่องเพราะมีบังคับเฉพาะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 แต่ไม่มีบังคับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้ผู้เรียนขาดการปลูกฝังทางสุนทรียศาสตร์ และบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ตั้งเอาไว้

4. ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนไม่ให้ความสำคัญแก่วิชาศิลปศึกษาเท่าที่ควร จึงมีส่วนทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารไม่สนับสนุนและส่งเสริมครูศิลปศึกษาให้เข้าอบรมทางด้านวิชาการและวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ภายในโรงเรียน งบประมาณของโรงเรียนที่จัดให้กับหมวดวิชาศิลปศึกษาน้อยมาก เนื่องจากเห็นว่าเป็นวิชาไม่สำคัญ ครูศิลปศึกษาจึงขาดความกระตือรือร้นและขาดกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ หนังสือประกอบการเรียนการสอน รายวิชาทัศนศิลป์ศึกษามีน้อยและไม่สมบูรณ์ บางตอนของเนื้อหายังไม่ถูกต้อง และผู้เรียนยังไม่เข้าใจจุดประสงค์ของวิชาศิลปศึกษาอย่างถ่องแท้ ส่วนใหญ่คิดว่า การเรียนศิลปะคือ

การมุ่งสู่ความเป็นศิลปิน จึงต้องอาศัยพรสวรรค์ เมื่อคนไม่มีฝีมือและพรสวรรค์ ทำให้ผู้เรียนไม่อยากเรียน จึงขาดความร่วมมือกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

5. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ครูศิลปศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจระเบียบการประเมินผล ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และครูศิลปศึกษาวัดและประเมินผลทางทัศนศิลป์ศึกษาโดยไม่ได้คำนึงถึงพัฒนาการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

(วิชาการ, กรม: 2528)

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าสมควรที่จะได้มีการศึกษา ติดตามผลการใช้หลักสูตรดังกล่าว โดยการสำรวจความคิดเห็นของผู้ที่นำหลักสูตรไปใช้ และผู้ที่จะสามารถให้ข้อมูลได้ดีที่สุดก็คือ ผู้ที่นำเอาหลักสูตรไปใช้จริง ๆ อันได้แก่ครูผู้สอนและผู้บริหารโรงเรียน ดังที่มารศรี ภิรมย์ราช (2519: 50) ได้กล่าวไว้ว่า ในการนำเอาหลักสูตรไปใช้ให้สัมฤทธิ์ผลนั้นจำเป็นต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่ายในโรงเรียน ซึ่งได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าหมวด ครูผู้สอน เจ้าหน้าที่และนักเรียน จากบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ครูเป็นตัวจักรที่สำคัญที่สุด ดังนั้นครูจึงต้องมีความรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและการสอนเพื่อที่จะสามารถจัดกิจกรรมการสอนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน ส่วนผู้ที่มีความสำคัญน่าจะกล่าวถึงคือ ผู้บริหารซึ่งจะต้องเป็นผู้ให้คำแนะนำความรู้ความสะดวก ตลอดจนกำลังใจ เพื่อให้การเรียนการสอนบังเกิดผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตร

ด้วยสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้นดังกล่าว ประกอบกับผู้วิจัยเป็นครูศิลปศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3 เห็นว่าควรจะมีการศึกษานำร่องโดยการสำรวจและศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูศิลปศึกษาเกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลป์ศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3 เพื่อให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค ขอบกพร่องต่าง ๆ ของหลักสูตรดังกล่าว อันจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์ศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้สัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูศิลปศึกษาเกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลป์ศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูศิลปศึกษาเกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3

สมมติฐานของการวิจัย

จากผลการวิจัยของ กนกรัตน์ ชาญกว้าง (2523: 131-136) เรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 9 พบว่าผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า ผู้บริหารและครูศิลปศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูศิลปศึกษา เกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3 เฉพาะด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรศิลปศึกษา จุดประสงค์รายวิชาทัศนศิลปศึกษา เนื้อหารายวิชาทัศนศิลปศึกษา การเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลปศึกษา การวัดและประเมินผลรายวิชาทัศนศิลปศึกษา

2. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูศิลปศึกษา เกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3 เฉพาะในปีการศึกษา 2529

3. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหารโรงเรียน และครูศิลปศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 3 อันได้แก่พื้นที่การศึกษาซึ่งประกอบด้วย 5 จังหวัดคือ จังหวัดสงขลา ชุมพร นครศรีธรรมราช พัทลุง และ

สงขลา

สุราษฎร์ธานี

ขอตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูศิลปศึกษาเกี่ยวกับ รายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ซึ่งได้ใช้ติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาถึง 9 ปีแล้ว ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครูศิลปศึกษายอมตระหนักถึง ข้อดีและข้อบกพร่องของรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 เป็นอย่างดี ในฐานะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการนำหลักสูตรไปใช้ ดังนั้นความคิดเห็นที่ใคร่รับจึงถือว่าตรงกับความเป็นจริงและเชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

<p>ผู้บริหาร หมายถึง</p>	<p>ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชา ศิลปศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3</p>
<p>ครูศิลปศึกษา หมายถึง</p>	<p>ครูที่ทำหน้าที่สอนรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3</p>
<p>รายวิชาทัศนศิลปศึกษา หมายถึง</p>	<p>ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 รายวิชาทัศนศิลปศึกษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 อันประกอบด้วย จุดประสงค์รายวิชาทัศนศิลปศึกษา เนื้อหารายวิชาทัศนศิลปศึกษา การเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลปศึกษา การวัดและประเมินผลรายวิชาทัศนศิลปศึกษา</p>

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้รับทราบความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูศิลปศึกษาเกี่ยวกับรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 3
2. ผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์สำหรับ
 - 2.1 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแก้ไข ปรับปรุง รายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521
 - 2.2 ผู้บริหาร ในการจัดสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน รายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 - 2.3 ครูศิลปศึกษา ผู้สอนรายวิชาทัศนศิลปศึกษา ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการวิจัยที่ต่อเนื่อง ในเขตการศึกษาอื่น ๆ ต่อไป